

קדֶשֶׁת שְׁבִיעִית בְּקִלְפֹת אֲשָׁכּוּלִית

סיפורי שביעית

כתיבה: תמר זקס ורחל סלייטר

בגן ה"זית" השמחה רבה. אילנה הגננת הביאה ארגז פתם גדול. הילדים כלם התאספו סביבו ונסו לנחש לשם מה היא הביאה אותו. הללי קפצה ונכנסה לתוכו. נעמה הפכה אותו, נעמדה עליו והחלה לשיר בקול. דוד רצה לגרור אותו לארגז החול שבחצר.

רית

"אני חושב שאילנה הביאה את הארגז לפנת הקביות, נחש דרור."

"לא, צחקקה אילנה, לא לשם כך הבאתי את הארגז הפתם לגן שלנו."

"אולי הבאת את הארגז למחסן, כדי שנשים בו את המשחקים השבורים, הציעה חגית."

"לא ולא!" נענעה אילנה בראשה.

"אולי... אולי הבאת אותו כדי שנוכל לעמד עליו ולהגיע בעצמנו אל המדף מעל הכוננית?" שאלה רונית.

"הרעיונות שלכם נהדרים, אמרה אילנה, אבל הסבה שבגללה הבאתי את הארגז לגן היא כדי

שהוא ישמש לנו כלי לקדשת פרות שביעית. נשים בו את שאריות הפרות והירקות שאנחנו אוכלים בגן."

"למה צריך כלי מיוחד לקלפות?" התפלאו הילדים. "אפשר לזרק אותן לפח."

"פרות שגדלים בשנת שמטה הם פרות מיוחדים וקדושים בקדשת שביעית. גם לקלפות, לגרעינים ולשאירות יש קדשה. לא נזרק אותם עם שאר האשפה. נניח אותם בכלי המיוחד עד שיתקלקלו לגמרי, ורק אז נשליך אותם כשהם עטופים, הסבירה להם הגננת. אילנה הביאה חמרי יצירה רבים: מדבקות מיוחדות, דפי ציור צבעוניים ועפרונות ציור. הילדים קשטו את הארגז ושמו אותו במטבח.

צוה

לאחר ארוחת עשר מינו התורנים את מה שנותר: את העטיפות והשקיות זרקו לפח האשפה הישן, ואלו את הגרעינים, הקלפות ושאר השאריות שמו בכלי המיוחד.

בצהרים, כשהגיעה אמא של נעמה,

הראתה לה נעמה את הכלי הקדש במטבח.

"אמא, תראי. אילנה הביאה לנו לגן כלי לקדשת פרות שביעית." "איזה כלי מקשט וצבעוני, התלהבה אמא. "מה אתם שמים בתוכו?" "אנו שמים את השאריות של פרות שמטה. פרות שמטה הם כל כך מיוחדים, עננה נעמה בגאווה. "אסור לזלזל ולזרק אותם סתם כך לפח, שיתערבבו עם הנירות שגזרנו וכל הלכלוך של הגן."

"אמא, המשיכה נעמה, אני רוצה שנצלם את הכלי הקדש. נשלח את התמונות לבני הדודים בצרפת. הם יראו את התמונות לגננת שלהם בצרפת ויכינו כלי כזה בגן שלהם, בקשה נעמה. "אני בטוחה שהם ישמחו לראות את התמונות, אמרה אמא. "אבל אני גם בטוחה שהגננת שלהם לא תכין כלי כזה. למה?" התעצבה נעמה.

"כבר למדתם שמצות שמטה היא מצוה שתלויה בארץ?" שאלה אמא.

"אחה, הנהנה נעמה בראשה.

"קדשת שביעית חלה רק על פרות וירקות שגדלים

כאן, בארץ ישראל,"

הסבירה אמא. "ארץ ישראל היא ארץ מיוחדת, ולה מצוות מיוחדות. אלה הן מצוות התלויות

בארץ, ורק מי שנמצא כאן בארץ יכול לקיים

אותן, הסבירה אמא.

"אז אולי נזמין את בני

הדודים מצרפת. כשהם יבואו לארץ ישראל, הם יזכו לקיים את מצות שמטה,"

אמרה נעמה, נתנה יד לאמא ונפרדה מאילנה הגננת.

